

Bezoekgroep HvB Havenstraat
Amsterdam

10
j a a r

PROGRAMMA

- 17.00 - 18.00 Zaal open, ontvangst met een hapje en een drankje
- 18.00 Welkom
- 18.10 - 19.30 'Symposium'
Vanuit drie invalshoeken, de instelling, de vrijwilligers en de BWO¹ wordt gesproken over het belang van vrijwilligerswerk in de gevangenis
- Verrassing
- 19.30 Koud buffet
- 21.30 Sluiting

¹ Bond van Wetsovertreders

UITNODIGING

De bezoekgroep HvB Havenstraat bestaat 10 jaar. Wij willen dit heuglijke feit vieren met alle (voormalige) vrijwilligers.

Datum: 16 april 1998

Vanaf: 17.00 uur

Plaats: Willem de Zwijgerkerk
Olympiaweg 14
Amsterdam-Zuid

Komt allen!

Inleiding vor de bezoekersgroep:

Toen ik vanmorgen naar de Havenstraat reed luisterde is zoals gewoonlijk naar radio 1 NOS en op donderdag is er altijd het programma van de EO

De onderwerpen die men aan de orde stelt vind ik over het algemeen zeer en zeker relevant voor de luisteraar.

De interviewer van de EO vind ik helaas soms mateloos irriterant omdat hij dan weinig respect toont voor zijn gasten.

Zo ook vanmorgen.

Het thema was de actie van het Rode Kruis (de 90 miljoen actie voor 2000). Gasten waren de voorzitter van het Rode Kruis Nederland en Mient Jan Faber.

Er ontstond vervolgens een discussie over de ethische kanten van het vrijwilligerswerk en de moraal van de nederlandse gulle gevers.

Uitspraken als bij liefdadigheid gaat tegenwoordig het hart via de portemonnaie want men geeft alleen nog maar als er prijzen te verdienen zijn en het Rode Kruis moet zich toch schuldig voelen door aan zo'n actie mee te doen en vervolgens vrijwilligers willen tegenwoordig ook betaald worden voor hun werk.

Inwendig word ik dan ontzettend boos en mijn gedachten dwaalden dan ook meteen af naar jullie allemaal: bezoekers die zoveel goed werk doen en absoluut geen behoefte hebben aan dergelijke moraliserende uitspraken.

In de afgelopen 10 jaar heb ik daar bij niemand van jullie ook maar iets van gemerkt of ooit een opmerking van dien aard gehoord en daarom vind ik het een bijzondere eer om hier voor U te mogen spreken bij de viering van het 10-jarig bestaan van de bezoekersgroep.

Bij de voorbereiding heb ik uiteraard nagedacht over een titel van mijn toespraak. Bij het herlezen van de uitnodiging ontdekte dat ik feitelijk voor een moeilijk dilemma over de inhoud stond.

Wat is het geval: enerzijds vieren jullie feest en moeten de toespraken bol staan van de felicitaties en complimenten, anderzijds ontdekte ik op de uitnodiging dat het ook gaat om een minisymposium en dan is de inhoud gedwongen anders.

Ik had de volgende titel in mijn hoofd:

DE POSITIEVE LAST VAN DE BEZOEKERSGROEP VOOR DE DIRECTEUR
GEDURENDE 10 JAAR

Niet goed dus want het gaat duidelijk om andere belangen
namelijk de belangen van de gedetineerde mens.

Ik kom daar op terug.

Ik noem toch maar enkele positieve lastige punten voor die
directeur:

de start: moeizame onderhandelingen met de initiatiefnemers
maar vooral met de achterban van die directeur:

positief: want het is een uitdaging om het voor elkaar te
krijgen;

tussentijdse incidentjes: lastig want het gaat om mensen en
emoties: positief want als de oplossing er is versterkt het
toch altijd maar weer de banden zo is mijn ervaring;

uitreiking van de Petrus Nolasculus prijs:

veel werk, lastig dus want je hebt te maken met een giganti-
sche organisatorische rompslomp:

positief want de uitstraling ervan is enorm en je bent trots
dat het toch maar gaat om mensen die dat goede werk bij jou in
de inrichting doen;

gedichtenbundels officieel uitreiken, ^{PARAN} inrichting van de Nor-
bertzaal, steeds gaat het gepaard en dat is lastig met veel
werk, overtuigen van anderen dat het geweldig belangrijk en
goed is om deze activiteiten te doen:

positief wederom de effecten; ik ben bijvoorbeeld trots als ik
gasten de Norbert...zaal laat zien. ^{FOEF EN GERARD} NORBERT-
de bezoekersgroep komt nu ook in het Grenshospitium:

natuurlijk weer lastig vanwege de organisatorische aspecten,
lastig omdat je zelf enigszins met je geweten worstelt om het
nu juist daar te organiseren en dat heb ik ook kenbaar gemaakt
bij de start, omdat ik mij als geen ander realiseerde hoe
moeilijk het voor een bezoeker moet zijn om "echt" onschuldige
mensen in de gevangenis te moeten bezoeken, geen perspectief
te kunnen bieden en zich afzijdig te moeten houden van de
procedures enz. positief: we doen het toch maar weer met
elkaar en positief omdat het een van de gevolgen is van de

fusie.

Lastig in de landelijke discussie over de toelatingsregeling voor de niet justitiële hulpverleningsorganisaties.

Criterium is: hulpverlening aan en belangbehartiging voor gedetineerden: valt het werk van de bezoekersgroepen nu wel of niet onder dit criterium, mijn standpunt was neen, van collega's ja een moeizame discussie en lastig dus.

Positief: want er is nu eindelijk landelijk veel erkenning waardering voor de bezoekersgroepen en daar gaat het m.i. om.

U merkt dat ik impliciet al een groot aantal belangen heb opgesomd voor het bestaansrecht van bezoekersgroepen.

Een groot belang en misschien is functie een betere term vanuit het perspectief van de organisatie heb ik nog niet genoemd en dat is het belang van het wakende oog zonder dat dat zo bedoeld is. Ik bedoel hiermede dat wij gedurende de afgelopen jaren vele signalen over allerlei zaken van jullie mochten ontvangen waar we iets mee konden ergo moesten.

Ook gaat van jullie een voorbeeldfunctie voor het personeel uit zonder dat jullie dat wellicht helemaal beseffen maar het is uitermate belangrijk.

Dan het belang voor de gedetineerden daar draait het tenslotte toch om: het gaat toch om het contact tussen binnen en buitenwereld die je ook vrijplaats binnen de detentie zou kunnen noemen.

Geen theoretische beschouwing hierover, neen gewoon twee reacties die ik heb gevraagd aan gedetineerden die jullie regelmatig ontmoeten, niet meer en niet, zij spreken voor zich.

Ik citeer:

Nu ga ik eindigen en doe dat met het voordragen van het volgende gedicht waarvan ik de auteur niet ken maar waarover ik bij het lezen ervan wel dacht: laat dit de inspiratiebron zijn voor jullie voor de komende tien: ^JAAR:

Ik vind dat ze hun best doet om ons te vermaken.
Ze kommen door weer en wind op de fiets om ons niet
teleur te stellen.

Ze tonen begrip voor ons situatie.
Luisteren met alle aandacht naar de onderwerpen die wij
voor hun op tafel gooien.

de meeste zijn gelovig.

afn. Ewald Haakmaat.

Een aantal redenen om aan de ^{bezoekers} deelnemersgroep deel te nemen:

- Het is toch prettig om bezoek te krijgen wanneer je geen gebruik maakt van het reguliere bezoek in de inrichting.
- Je kunt met de vrijwilligers echt over van alles praten. (Er wordt naar je geluisterd.)
- De gezelligheid (veel gedetineerden vinden het belangrijk dat er nieuwe vrijwilligers zijn).
- Je bent er even uit. (je zit dan niet de hele avond in alleen in je cel.)
- ~~Je kan even vragen~~
- Je hebt toch even 'het contact' met de buitenwereld (Vooral voor degenen die al erg lang in verschillende inrichtingen verblijven.)

Als je denkt: „ik ben verslagen”,
is de nederlaag een feit.

Als je denkt: „ik zal niet versagen”,
win je op den duur de strijd.

Als je denkt: „ik kan het niet halen”,
is de tegenslag op til.
want het overslaan der schalen
hangt voornamelijk af van Wil.

Aloedelozen gaan ten onder,
door hun twijfel, door hun vrees.
Vechters winnen, door een wonder,
telkens weer de zwaarste race.

Denk: „ik kan het”, en dan gaat het.
Iedereen vindt bij wilskracht baat
en in zaken wint de daad het
van het nutteloos gepraat.
Als je jammert: „ik ben zwakker
dan mijn grote concurrent”,
blijf je levenslang de stakker,
die je ongetwijfeld bent.

Niet de Goliaths en de rijken
tellen in de kamp voor zes,
maar de fermes, die niet wijken,
hebben vroeg of laat succes.